

Hei. Halusin jättää vielä edellisen, koska haluan nähdä kehityksen ja jos jotakin muutakin kiinnostaa. Teksti on siis molemmissa melkein sama. Olen tehnyt vain korjailuja ja loppu muuttui hiukan, mutta nyt pääset lukeman novellin. Eikä siis haittaa, jos et ole lukenut sitä toista. Aika parantaa haavat - Novelli Kaikilla on ollut oma vaikea aikansa. Kaikki ovat toivoneet parempaa. Pidä uskoa yllä, niin kauan, kun on uskoa paremmasta, on toivoa. Minun vaikea aikani oli monta vuotta sitten. Olen itse päässyt sen yli, mutta pikkusiskolleni Madisonille se oli silloin kovempi paikka. Hän huusi joskus öisin unissaan, joka sai minut ja veljeni hereille. "Kaikki kääntyy vielä parhain päin," sanottiin minulle maanjäristyksen jälkeen, kun palomiehet auttoivat minut, siskoni ja veljeni pois palaneen talon alta. Olimme hengissä. Meidät laitettiin riviin palaneen kaupungin eteen muiden orpojen kanssa. Odotimme noutoa lastenkotiin. Veljeni kuiskasi minulle, että pääsisimme samaan taloon ja sitä taloa voisimme alkaa yhdessä kutsua kodiksi. Veljeni oli kuusitoista vuotias, kun meidät otti huostaan vanha mummo. Mummon tavatessa meidät Madison kuiskasi korvaani tämän olevan noita, joka söisi meidät. Näin ei kuitenkaan käynyt. Mummo, jonka nimi on unohtunut ajan myötä, oli meille oikein mukava. Austinin täytettyä kahdeksantoista vuotta mummo antoi meille luvan mennä rakentamaan omaa elämää ja tarpeeksi rahaa omaan kotiin. Piparmintun tuoksuinen koti parine kissaneen jäi taakse, kun lähdimme pikkukylästä. Muutimme keskustassa kaksioon. Austin kävi töissä ja pidin siskoni kanssa kotimme puhtaana. Madison oli meistä herkin ja hän näki maanjäristyksestä painajaisia, mutta vuoden lopulla yölliset painajaiset vähenivät. Täyttäisin pian kahdeksantoista ja harkitsin muuttamista omilleni. Austin ei pitänyt ideasta. Hänen mielestä olisi hyvä, jos pitäisimme yhtä. Eräänä talvi-iltana huomasin veljeni kanssa Madisonin kadonneen ja etsimme häntä koko huoneiston läpi tuloksetta. Jatkoimme etsintöjä ulkona. Kerrostalon viereisessä lumihangessa oli kämmenen jälki ja vieressä kengän jäljet. Tiesin heti Austinin kanssa, että jäljet olivat Madisonin, sillä hän oli pienenä painanut kädenjälkiä kaikkialle. Lähdimme seuraamaan jalanjälkiä, jotka johtivat viereiseen kirjastoon. Astuimme sisään suureen ja vanhaan tilaan, joka oli täynnä sokkeloisia hylly rivejä. Ilma oli tunkkaista ja haisi vanhoille kirjoille. Kirjastonhoitaja näytti myös vanhalle ja kuin ei olisi päässyt ulos hetkeen. Täti käveli luoksemme ja kysyi mitä etsimme. Austin kuvaili Madisonia parilla lauseella, kunnes täti keskeytti hänet. Hän osoitti yläkertaan ja hymyili. Kiitimme kirjastontätiä ja nousimme portaan ylös. Toisessa kerroksessa oli hiukan valoja siellä täällä, mutta muuten oli pimeää. Kerroksen perältä kajasti valoa. Menimme valon suuntaan ja löysimme etsimämme. Madison istui lautapelin ääressä ja meidät huomattuaan purskahti itkuun. Huolestuneena kysyimme mitä oli tapahtunut. Madison hiljeni ja kuivasi kyyneleet. Hän näytti pelilaudan kantta, jossa luki, että laudalla voisi puhua hengille. Madison sanoi kuulleen eräiden lapsien puhuvan pelilaudasta ja halusi kokeilla pystyisikö saamaan yhteyden haamuihin. Madison oli onnistunut ja puhunut äidin ja isän kanssa. Vanhempamme olivat kertoneet kuinka he rakastivat meitä, eikä meidän tarvitsisi pelätä. Istuuduimme Madisonin viereen. Kaikki oli hyvin. Saatoimme itsellemme rauhan. Äidillä ja isällä oli kaikki hyvin, meillä oli kaikki hyvin. Voisimme vihdoin elää ilman kuvaa kuolleista vanhemmistamme. "Kaikki kääntyy vielä parhain päin," sanottiin minulle monta vuotta sitten, kun oli oma vaikea aikani. Elämän iloni oli poissa. Elin vain siskoni ja veljeni vuoksi. Nyt kaikki on kääntynyt parhain päin. Elämä tosiaan on kuin vuoristorata, joissain kohdissa mennään ylämäkeä ja toisissa alamäkeä. Täytyy vain olla kärsivällinen ja huomata ympärillä tapahtuvat pienetkin hyvät asiat. Sen minä ymmärrän nyt. Kiitos, jos ja toivottavasti jaksoit lukea. Nyt enään toivon, että kommentoisit, jos vain viitsit.